

inosság elé.
 ska. biztató
 "Éretlen-
 egsz, hogy
 téged nem
 mindig az
 aszod igaz-
 ai rád, aki
 na okom:
 fejezném ki.
 n. Valaki-
 nevek a sze-
 keta póstá-
 n. — **Tini**
 skola, vagy
 lélek nem
 szolgálunk
 vagy gyer-
 i céljaihoz
 gy az óvoda
gyi Gyula.
 l is járt a
 az szégyen.
 a nagy tűz,
 kótok mel-
rina néni.
 előle, ugy
 s kérjük a
Frida. Sz.
 edves bará-
 találtam. A
 bérmentve
 póstabért?
 etkezettve,
 — **Fodor**
 et, a tulsá-
 vidítésével.
 ha annak a
 ert amogy.
 lvasható a
 e más-más
 ő esimos és
 ezik, nagy
 esett gyön-
 yon köszö-
 edves gyer-
 met kedves
 Köszönettel
 kímutatva.
 k a póstai
 n jött-e? —
 levélhordó
 lemes kép-
 — **Deutsch**
 megjelentek.
 Az előadás-

AZ ELSŐ VIRÁGOK. (Lásd a 264. lapon.)

ALADÁR JÓ BARÁTJA.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

ZSUZSIKA nem törődött Aladárnak efféle makranczoskodásaival s ment játszani; de a szelid Etelka nem tudta elviselni, hogy testvérének olyan nagy szomorúsága legyen. Bement hozzá és nyájasan simogatva kérde, mi a baja.

— Semmi gondod rá, felelé Aladár duzzogva; hagyj magamra.

— Dehogy hagylak, mikor látom, milyen szomoru vagy és nem tudom az okát. Talán csak nem az busit, hogy Andor rokonunk ide jön.

— Igen is az, épen az! Nem akarom, hogy ide jöjjön, nem akarom, hogy itt legyen, nem, nem!

És szinte toporzékolt dühében. A leányka ámulva nézett rá.

— De hát miért bánt ez annyira? kérde aztán. Mi kifogásod lehet Andor ellen, mikor még nem is ismered? Én meg Zsuzsika igazán megörültünk, neked pedig még inkább volna okod rá.

— De nekem nem kell, én beszélni sem fogok veled, nem, azért sem!

— Kedves Alikám, ez bizony egy csöppet sem lesz szép dolog és neked nem fog hasznodra válni, mert mindenki el fog itélni, ha barátságtalanul fogadod a kedves rokont, a ki semmi okot sem adott a haragra.

— De igen is adott. Oh, azt hiszik, hogy én nem tudom!

— Mit tudsz? Beszélj hát!

— Nem beszélek, elég ha én tudom; te azt ugy sem értenéd.

Mikor Aladár azt mondta Etelkának

valamire, hogy ő azt nem érti, akkor aztán hiába való minden vitatkozás, mert Aladár szentül meg volt győződve, hogy a leányok nem érthetik, mit szeretnek a fiuk, mit nem. Etelka tehát abba is hagyta a faggatást s szeliden mondá:

— Nem tudom, mi a bajod, tehát azt sem tudhatom, igazad van-e, hogy ugy elbusultad magadat. De azt tudom, hogy semmit sem érsz el veled, mert az fog történni, a mit a mama akar. És ha bajod van, legokosabb volna, ha őszintén elmondanád neki.

— No persze! Épen ezt mondhatom meg neki! Bizony jó lesz, ha sietsz hozzá és árukkodol, elbeszéléd, a mit most neked mondtam.

— Jól tudod, hogy soha sem árukkodom, hanem csak rajtad szeretnék segíteni, felelé Etelka kissé sértődve és távozott.

Aladár pedig duzzogott tovább és senki sem tudta kitalálni az okát, még a nevelő sem. Pedig ő ugyancsak közel volt akkor, mikor Aladár titokzatos boszúsága kezdődött. Akkor volt ez, midőn együtt kísétáltak. Már messze kint jártak a mezőn, mikor találkoztak az öreg lelkészszel. A nevelő beszélgetésbe eredt a lelkészszel s jó ideig észre sem vette, hogy Aladár elmaradt tőlök; mikor észre vette, jó ideig kellett keresnie, míg végre rátalált egy bokor mögött, a hol Aladár nagy tanácskozásba mélyedt Kálmánnal. A nevelő szigorú hangon parancsolta, hogy rögtön váljanak el.

— Jól tudod, hogy nem szabad Kálmánnal még beszélned sem, mondá aztán. Mamád megtiltotta, én is intettelek, hogy óvakodjál az ilyen rossz társaságtól.

A nevelő azt hitte, hogy Aladár e dorgáló szavak miatt lett olyan durezás; de ennek más oka volt, még pedig az, amit Kálmán beszélt Aladárnak.

Mikor Aladár elmaradt volt a nevelőtől, ott a bokor mögött megpillantotta Kálmánt. Eleinte nem akart hozzá menni, mert attól tartott, hogy a nevelő meglátja; de Kálmán félig gunyosan szólt oda neki:

— No lám, hát már rám sem akarsz ismerni? Persze, most már nem lesz reám szükséged, megjön vagy talán már itt is van az a híres fővárosi urfi.

— Miféle urfi? kérde Aladár megpetve.

— Csak ne tettesd magadat, mintha nem tudnád. Ugy is tudom, mi lesz belőle. Oh, csak rajta, fuss el tőlem... Eddig persze jó voltam én is pajtásnak, még titokban is eljöttél hozzám, hogy legyen egy kis mulatságod, és mindig mondogattad, hogy engemet tartasz igazi jó barátoknak.

— Azt mondtam és most is mondom. A mamám és a nevelő ur, tudom, nem szeretnek téged, de én azt nem bánom... nem is tudom, miért nem szeretnek. De én azért eljövök hozzád, a mikor csak megszökhetem.

— Majd nem jössz már ezután!

— Már miért ne jönnék?

— Mert lesz más pajtásod.

— Ugyan kicsoda? Beszélj már okosabban, egy szót sem értek belőle.

— Igazán? No ez szép dolog, hát neked meg sem mondták? Persze, mert féltek, hogy kitalárod.

— De mit?

— No, csak várj szépen, majd elmondok. Hát tegnap ott voltam a kertetek sövénye mellett és vártalak, de te nem jöttél. Hanem arra sétált a mamád és a nevelő és épen ott álltak meg. Én bizony nem akartam hallgatózni, de mert épen rólad beszéltek, hát csak figyeltem mégis és hallottam, mikor azt mondták, hogy ezentul majd nem fogsz már velem találkozni, bizonyosan eljön Andor és itt lesz nálatok. Hogy ki az az Andor, én nem tudom.

— Andor... Andor... emlékszem már, van ilyen nevű rokonunk, valahol a fővárosban lakik.

— Az lesz a'! Mert emlegették, hogy az az Andor valami nagyon finom urfieska, nem olyan gonosz ficzkó, mint én, aztán majd veled lesz mindig, megtanít mindenféle szép és jó dologra. Hát én azt hiszem, hogy ez olyan második nevelő lesz, a ki kémkedni fog reád. A mama és a nevelő nem lehetnek mindig veled, hanem Andor majd a sarkadban fog járni.

— De én azt nem tűröm, nekem nem kell! kiáltá Aladár mérgesen.

— Már pedig azt nem kérdik tőled, szólt Kálmán gunyosan. Hoznak neked pajtást, azt kell szeretned, akár akarod, akár nem. Én bizony sajnálom, mert azt tudod, hogy én mindig szerettelek, de most már látni sem fogjuk egymást többé.

— De igen, mi azért a régi jó barátok maradunk.

— Nem hiszem én azt, kedves Aladárom. Ha majd megjön az az Andor, hozzá fogsz szegődni, meg fogod szeretni. Persze, ő afféle városi urfi, tudni fog a kedvedben járni, hizelkedni fog neked, és

nem sokára el is hiszed neki, hogy ő az igazi jó barátod, rólam pedig megfeledekzel, nem lesz rám többé szükséged.

— Nem igaz, nem lesz ugy, felelt Aladár hevesen. Te voltál eddig is legjobb pajtásom és te leszel az ezentul is. Oh, nem leszek én olyan háladatlan, hogy elhagyjalak, mihelyt más valaki kerül elémbé.

— Szép volna, ha igaz volna, csak-hogy az bajos lesz.

— Akár lesz bajos, akár nem, de ugy lesz, tüzeskedett Aladár. Szóba sem fogok állani azzal az Andorral és fogadom, nekem nem lesz jó barátom. Szeretném látni, hogy kényszerítenének rá!

— Azt bizony nem tehetik, ha te magad nem akarod. Én bizony nem is tűrném, hogy ilyen kémet adjanak mellém és elriasszanak legjobb barátomtól.

— Ne félj semmit, Kálmán, csak azért sem pártolok el tőled és ezután is csak ugy fogunk együtt játszani, mint eddig.

— Csakhogy az most még bajosabb lesz, ha Andor mindig veled lesz.

— Majd teszek én róla! Csak próbáljon nekem alkalmatlankodni, lerázom ám én a nyakamról. Tudod, Kálmán, ugy lesz ezután is, mint eddig, te ugy ozsonna tájban mindig várj a kert mögött, oda fogok menni és ozsonnából is viszek neked, mint eddig.

— Igy már jó lesz, szólt Kálmán ravaszul. Oh, tudtam én, hogy te derék fiu vagy, nem pártolsz el egykönnyen igazi jó barátodtól.

— Nem, soha! Ezennel fogadom, hogy hü barátod maradok.

— Én is. Hanem, tudod, ezentul még inkább kell vigyáznunk Az bizony nagyon

boszantó, hogy ilyen alkalmatlan fizkő jön ide közzénk.

— Igen, az nagyon boszantó, de ha mi ketten összetartunk, csak azért is kifogunk rajta.

— Megpróbáljuk. Sajuállak, szegény Aladár, hogy így bánnak veled, de ha majd nagyon elbusítanak, csak jöjj hozzám, majd én fölviditalak.

Épen ekkor ért oda vissza a nevelő és elválasztotta őket. Aladár aztán az egész uton hazáig azon gondolkozott, a mit Kálmántól hallott és mindinkább elkeseredett a miatt, hogy Andor hozzájok jön. Nem ismerte ugyan, nem tudta milyen fiu, de előre eltökélte, hogy ellensége lesz. Hogy is ne, mikor azért hozzák ide, hogy Kálmán helyett az ő pajtása legyen, mintha lehetne valaki jobb pajtása, mint Kálmán, aki egy kissé pajkos és garázda ugyan, de nagyon jó fiu ám és mindig csak azon töri a fejét, mivel szeressen mulatságot Aladárnak. Néha egy kis bajba jutnak ugyan, minap majd belefultak a tóba, egyszer meg kiesi hián a nyakukat törték volna, mikor a kocsis távollétében fölugrottak a bakra és hajtották a lovakat egyenesen a nagy ároknak; de hát ez mind csekélység, utólag jót nevettek rajta.

Ilyenformákat gondolva ért Aladár haza s mikor aztán a mamától hallotta, hogy Andor csakugyanjön, egészen elfogta a keserűség és boszuság. Mivel azonban szólni nem mert, hát utoljára is mérgében sirva fakadt, azután pedig duzzogott.

Duzzogásával csak addig törődtek, mig azt hitték, hogy talán beteg; de aztán ráhagyták, hogy rossz kedvével bajlódjék,

csak Etelka próbálta néha-néha vigasztalni. Utoljára is látta, hogy nem változtathat a dolgon, tehát beletörődött.

— De a mit Kálmánnak fogadtam, azt meg is tartom, szólt magában. Választhatok jó barátom és ellenségem közt, van eszem, hogy jó barátom mellett maradok.

Harmadnapra sürgöny érkezett és tudatta, hogy Andor este meg fog érkezni a legközelebbi vasuti állomásra, kocsit küldjenek oda érte. A nevelő mindjárt ajánlkozott, hogy ő is eléjemeny Andornak.

— Az nagyon jó lesz, szólt a mama. Este lesz, mire a vonat megérkezik és

— JÓ REGGELT, MONDÁ, KEZÉT NYUJTVA. (Lásd a 263. lapon.)

bizony késő éjszakára érkeznek ide. Andor örülni fog, ha lesz, a ki kíséri.

— Elmegyek én is, kedves mama, szólt Zsuzsika.

— Hova gondolsz, te kis szeleburdi, felelt a mama nevetve. Épen kis leányok-

nak való, hogy késő éjjel messze kocsi-kázzanak.

— Pedig Andor örülne, tudom, ha közülünk is menne valaki elébe. Magam is alig várom, hogy már lássam.

— Aladárnak leginkább illenek eléje

menni, hiszen az ő pajtása lesz, szölt a mama. Ha kedved van, Aladár, mehatsz a nevelő urral.

— Oh nincs kedvem, kedves mama, felelt Aladár durczásan. Nagyon későn lesz... én már aludni fogok, mikor megérkezik.

— Csak nem akarsz lefeküdni Andor megérkezése előtt? szölt Zsuzsika. Az volna csak a szép vendéglátás!

— Már miért ne feküdném le, mikor álmos vagyok? Majd megismerkedünk holnap... ráérünk.

És Aladár úgy tett, a mint mondá. Nem volt ugyan egy csöppet sem álmos, de színlelte és még korábban lefeküdt, mint rendesen.

— Ti azért megvárhatjátok, szölt testvéreihez gunyosan. Tisztelkedjete alázatosan a hires vendégnek.

Etelka, az igazat megvallva, szeretett volna fenmaradni, hogy mindjárt megismerkedjék rokonokkal; de látta, hogy Aladár féltékenykedik, haragszik, azért hát inkább neki akart kedvére tenni s azt mondta, hogy szintén álmos, nincs szokva ilyen virrasztáshoz, ő is lefekszik.

— No csak menjetek, ti álmos táskák, szölt Zsuzsika. Én azért is megvárom.

Meg is várta és minden kocsizörgésre az ablakhoz futott. Bizony sokáig kellett várni és Zsuzsika szégyenszemre már maga is majd elálmosodott, mikor ismét kocsizörgés hallatszott, még pedig most már az udvarról.

— Itt vannak, megjöttek! kiáltá s mint a forgószél röpiült kifelé.

A mint a kocsihoz ért, épen nyílt ennek az ajtaja és Zsuzsika nagyott sikol-

tott. Nem is csoda, mert legelőször is egy jókora kutya ugrott a nyakába és összenyalta az arcát, a mi nagyon barátságos dolog, de a meglepett kis leány csöppet sem volt effélere elkészülve. A kocsiból azonban valaki megszölt:

— Ne félj semmit, nagyon barátságos kutya. Vidor, maradj veszteg!

A kutya e szóra nyugodtan megállt. A kocsiból aztán kilépett a nevelő és utána egy csinos, nyájas képü, nyulánk fiu. Ennek már aztán Zuzsika ugrott a nyakába, szaporán fecsegve:

— Te vagy Andor, ugy-e? No csak hogy megjöttél! Ha még sokáig késtek, igazán elaludtam volna. No de csak hogy itt vagy! És ez a te kutyád, ugy-e? Vidor a neve? Engemet Zsuzsikának hívnak. Jőjj hamar, a mama vár!

Andor jókedvűen megölelte a kedves leánykát, de már minden kérdésére nem birt rögtön felelni. Hanem mialatt karonfogva bementek a szobába, azt mégis elmondta, hogy csakugyan ő Andor, hogy eléggé siettek, de hosszú ám az ut és hogy a Vidor csakugyan az ő kedves kutyája, nem akart tőle megválni, elhozta magával, remélve, hogy nem haraguszna meg érte, mert igen szelid, vig és fürgé állat, pompásan lehet vele játszani.

— Annál jobb, szölt Zsuzsika. Én nagyon szeretem a kutyát.

Ezalatt beértek a szobába. A mama gyöngéden megölelte Andort, ki illedelmesen lépett hozzá, szerényen, de félénkség nélkül: látszott, hogy jól nevelt, kedves fiu. Elmondta atyja szives üdvözlését és alig pár percz múlva már egészen otthonosan mozgott, mint jó rokonoknak illik is.

— Tudom, fáradt vagy az utazástól, szólt a mama. Mindjárt tálalják a vacsorát, aztán nyugalomra térhetsz, majd holnap ráérünk csevegni.

De Zsuzsika nem engedte azt oly könnyen. Most már nem volt álmos és vacsora alatt folyton kínálta Andort, de egyttal százfelét kérdezett tőle az utról, otthonáról, a városról, atyjáról.

— Jaj Zsuzsika, ha én azt mind most beszélem el, akkor le nem fekszünk holnapig.

— No jó, hát nem kérdezek többet. De holnap majd beszélsz nekem sok szépet. Ti ott a nagyvárosban sokat láttok, a minék mi csak a hírét halljuk.

— Jól van, holnap beszélek, a megnyit akarsz, de te viszont megmutatod nekem kertedet, virágaidat, mert nekünk meg ez nincs ott a nagyvárosban.

Igy szépen megegyeztek, és mire aludni tértek, Andor ilyent gondolt:

— De kedves bohó kis leány ez a Zsuzsika! Ha a többi is ilyen, akkor igazán nagyon kellemesen fog itt az időm eltelni.

Zsuzsika meg épen ilyenformát gondolt:

— Jaj de derék fiu ez az Andor! Milyen jó, hogy ide jött!

Másnap reggel is, a mint fölébredt, ez volt első szava. Kissé elaludt s mikor fölébredt, Etelka már öltözködött. De Zsuzsika hamar utólérte, mert még ha nem kellett is, mindig sebtében szokott öltözködni. Az igaz, hogy a mamának aztán volt igazítani valója. Most is alig ért rá, hogy feleljen Etelka kérdéseire; pedig Etelka nagyon kíváncsi volt, hogy halljon valamit Andorról, milyen fiu, hogy viselte magát.

— Hogy Andor milyen? felelt végre Zsuzsika. A legkedvesebb fiu a világon, én nem ismerek derekabb fiut, az már bizonyos.

— Oh, már csak nem különb, mint Aladár, szólt Etelka, a ki, mint jó testvér, nem akarta elhinni, hogy lehet derekabb fiu is.

Zsuzsika, a ki színtén szerette testvérét, nem akarta föléje állítani Andort s jókedvűen folytatta:

— No, hiszen Aladár... az egészen más, ő a mi testvérünk. De most már sietek, mert még megeshetnék, hogy Andor korábban fölkel, mint én... ámbár nem hiszem, mert tegnap nagyon fáradt volt.

De a mint kiment, megtudta, hogy Andor már rég fölkel és kísétált a kertbe. Sietett tehát utána és legelőször is a Vidor kutyával találkozott.

— Vezess a gazdádhoz, mondá neki.

A kutya, mintha értette volna, megindult és nemsokára meg is pillantotta Zsuzsika Andort, még pedig élénk beszélgetésben Aladárral. A mint közelebb ment, még hallott ennyit a beszédjőkből:

— Én voltaképen nem igen értem, mit beszélsz te, Aladár, mondá Andor.

— De értem én. Hát csak annyit mondok, hogy ha jó barátok akarunk maradni, ne avatkozzál az én dolgaimba. Én sem bánom, akármit fogsz te csinálni. Itt én vagyok itthon, azt teszem, a mi nekem tetszik.

Zsuzsika nagyot nevetett s mindkét fiu oda fordult.

— Jó reggelt, mondá kezét nyujtva. (Lásd a képet a 261. lapon) Talán bizony

azon kezdtek az ismeretséget Aladárral, hogy mindjárt összepöröltetek?

— Majdnem úgy látszik, felelé Andor őszintén. De megvallom, nem igen értem a dolgot.

— Soha se gondolj vele. Aladár maga is azt szokta nekünk mondani, mikor haragszik, hogy mi azt nem érthetjük, hát én nem is szoktam nagyon törődni vele.

— Az egészen más, kedves Zsuzsikám, szólt Andor határozottan. Én törődöm vele, kötelességem is, mert édes atyám meghagyta, hogy ha talán olyasmit vennék észre, hogy miattam alkalmatlansága van valakinek, akkor rögtön értesítem s ő hazavitet. Ha Aladárnak nincs kedvére, hogy itt vagyok, hát ki sem pakolok, hanem még ma indulok haza.

— Az volna csak szép dolog! kiáltott Zsuzsika hevesen. Még ilyen szégyen nem esett meg a házunkon.

Aladár egészen elvörösödött Andor szavaira, mert volt neki annyi esze, hogy belássa, milyen illetlenül viselte magát s hogy Andornak igaza volt, mikor kereken szemébe mondta az igazat. Ezt jóvá kellett tenni valamiképen s Aladár kissé barátságosabban mondá:

— Bocsáss meg, kedves Andor... nem úgy értettem én azt... hiszen én nagyon örvendek, hogy itt vagy nálunk... csak azt akartam mondani, hogy nem szeretem, ha valaki zavar az én dolgaimban... de nem akartalak megharagítani.

— Oh, nem is haragszom, nem vagyok én olyan duzzogó természetű, sőt szeretek jó barátságban lenni mindenkivel. Ha te is úgy akarod, mi ketten is jó barátok leszünk.

Kezet nyújtott, s Aladár bár kellenül megszorította, Zsuzsika pedig vígan szólt közbe:

— Így már jól van, csak hogy szent a béke! Egyébiránt arra készen kell lenned, Andor, hogy sokszor fogsz vele kibékelni, mert sokszor fogtok összepörölni. Én legalább úgy vagyok Aladárral, de az nem baj, én azért soha sem haragszom igazán. De most már jőjj velem, megmutatom neked virágaimat. Hanem mondd csak, fiut szeretsz-e jobban pajtásodnak, vagy leányt?

(Folytatása következik.)

AZ ELSŐ VIRÁGOK.

(Képpel a czimlapon.)

ZÖLD lomb libeg már minden ágon,
Gyöpösre vál minden kopár,
A kis méh már egy-egy virágon
Pihen meg, ha mézgyűjtni jár.
Korán pirkad föl már a reggel, —
Az ágyban lustán ki marad?
Föl gyermekek! — a ki korán kel
Most leli ám az aranyat.

Arany sugárözönben fénylik
Napköltekor a messze hegy,
Mely láthatárunk szélén rémlik
S ormával a felhőkbe megy.
Arany-fény fut be erdőt, rétet,
Aranyos a lomb, fü, haraszt,
S milyen a lég! mint gyógyít, éltet!..
Aranyat ér beszívni azt!

A nappal együtt kel s vidáman
Röppen a rétre kis Jolán
Gyönyört talál a friss virágon,
A primulán s a violán.
Vígan és boldogan dalolgat,
Míg a virágokat szedi,
Hisz rajtok minden csöppnyi harmat
Gyémántnál többet ér neki.

kellet-
ig vigan

gy szent
ell len-
ele kibé-
pörölni.
al, de az
ragszom
megmu-
mondd
ásodnak,

K.

ágon,

yon
ír.
gel, —

ín kel

lik

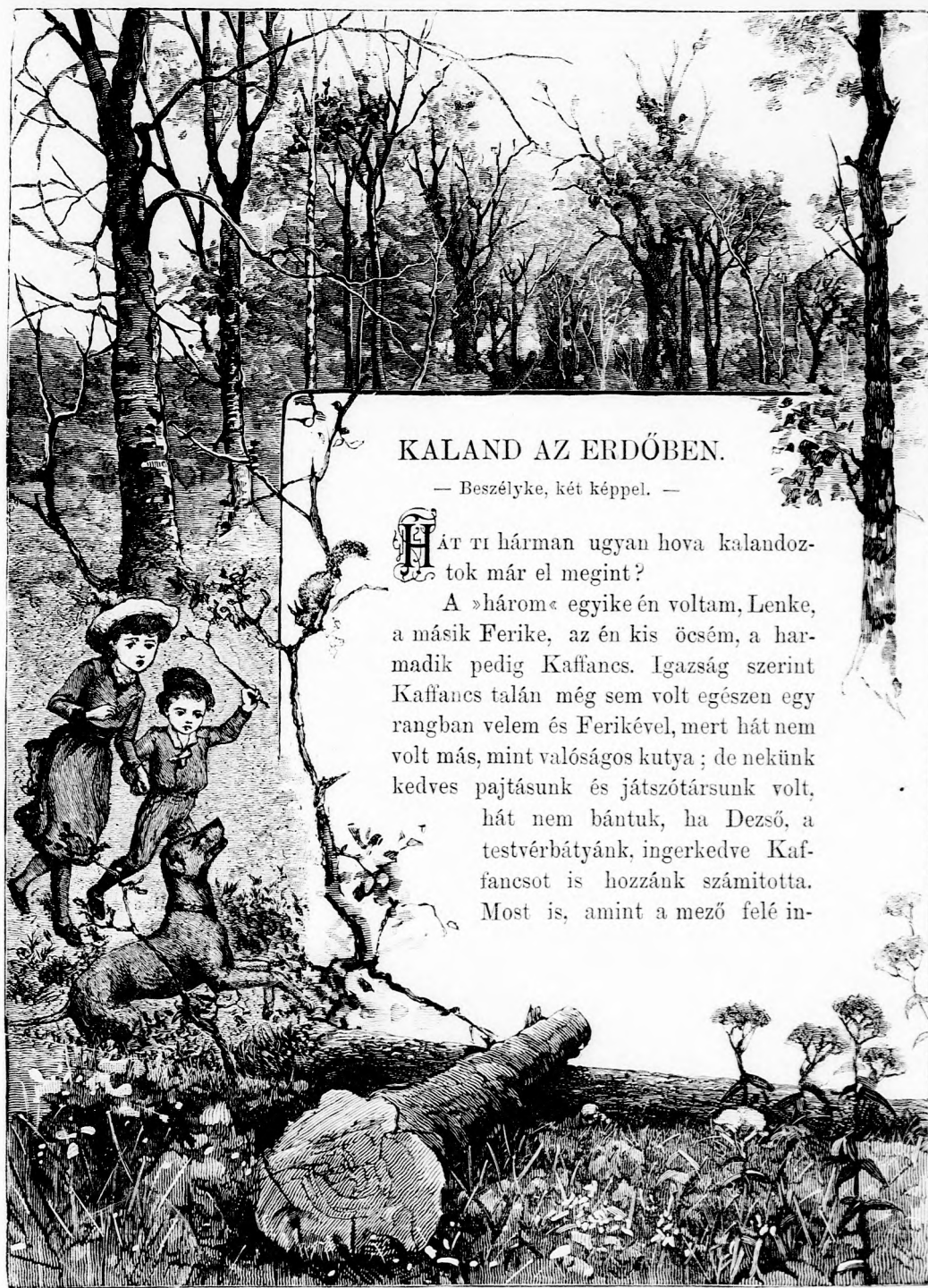
t,

éltet!..

an

on,

harmat

KALAND AZ ERDŐBEN.

— Beszélyke, két képpel. —

HÁT TI HÁRMAN ugyan hova kalandoz-
tok már el megint?

A »három« egyike én voltam, Lenke,
a másik Ferike, az én kis öcsém, a har-
madik pedig Kaffancs. Igazság szerint
Kaffancs talán még sem volt egészen egy
rangban velem és Ferikével, mert hát nem
volt más, mint valóságos kutya; de nekünk
kedves pajtásunk és játszótársunk volt,
hát nem bántuk, ha Dezső, a
testvérbátyánk, ingerkedve Kaf-
fancsot is hozzánk számította.
Most is, amint a mező felé in-

dultunk, Dezső szólított meg ama szavakkal. Ferike önértetesen felelt:

— Megyünk nagy sétára, amoda az erdőbe.

— Csak aztán valami bajba ne sétáljatok megint bele.

— Nem szoktunk, szóltam én büszkén.

— Oh tudom, jól tudom, felelt Dezső gunyosan és betért a házba.

— Ez a Dezső azt hiszi, hogy mi nem tudunk magunkra vigyázni, szólt Ferike sértődve. Pedig tudunk, ugy-e?

— Tudunk bizony, jobban is talán, mint ő. Nincs szükségünk az ő böles tanácsára.

Szaporán folytattuk utunkat a közeli erdő felé. Pompás tavaszi nap volt, a mezőn ezer tarka virág pompázott s mi nagy jókedvvel kötöttünk bokrétát, kergettünk pillangót. A kergetőzésben segített Kaffancs is, mert ez volt az ő kedvenc mulatsága. Majd egy mezei egeret kergettett meg, majd egy nyulacskát szimatolt fel és üzte nagy darabon, a mi nagyon mulattatott minket. De már azt kevésbé találtuk mulatságosnak, mikor egy nyáj mellett haladtunk el s Kaffancs elbizakodottan belekötött először a juhokba, aztán a juhászkyutákba: ezek nem vették tréfára a dolgot és rárohantak: hanem Kaffancsnak volt esze, hogy nem bocsátkozott csatába, inkább hozzánk menekült. Csakhogy utána rohanva jöttek a bős juhászkyuták is, mi pedig hogy bírhatunk volna ezekkel?

— Jaj, milyen veszedelmet hozott ez a Kaffancs a nyakunkra! Fussunk az erdőbe, ott inkább elbujhatunk.

Futottunk is, a mennyire csak birtunk,

meg sem álltunk, míg jól bent nem voltunk az erdőben. Mikor elfogyott a lélekzetünk, meg kellett állnunk. Szerencsénkre a kutyák nem üldöztek már, nem kellett többé félnünk. Erre aztán visszatért a jó kedvünk, Kaffancs is újra vig és bátor lett, megint pajkosan futkosott, ugatott, szaglálózott s kergette a levegőben repkedő madarakat, ha egyebet nem talált.

Egyszerre azonban talált egyebet is. Teljes erővel utána iramodott valami kis állatnak.

— Nézd csak, Lenke, nézd csak! szólt Ferike. A Kaffancs megint talált valamit? Vajjon miféle állatka az?

— Mókuska! Oh, az a csuf Kaffancs, mit bántja ezt a kedves kis jószágot. Kaffancs, jőjj vissza!

De biz' a mi Kaffancs barátunk ezáltal nem fogadott szót, hanem kergette a mókuskát. Épen egy kis tisztáson lepté meg, fa nem volt közel s így a kis mókus nem tudott hirtelen menekülni; szaladni nem birt oly jól, mint üldözője és már-már bizony rosszul járt volna, ha szerencsére mégis el nem jut egy vékony fácskához. Erre aztán villámgyorsan fölkapaszkodott.

Kaffancs oda állt a fa alá, dühösen ugatott s föl-fölugrott, mintha a fára akart volna fölászni. A mint a vékony fácskának neki-neki ugrott, azt lehetett volna hinni, hogy mindjárt lerázza onnan a megriadt mókuskát.

Én meg Ferike lélekszakadva értünk oda és néztük a kedves kis állatkát. A fácska olyan alacsony volt, hogy egy kis ágaskodással utána lehetett volna nyulni.

— Fogd meg, Lenke, te eléred, szólt Ferike.

— Hm! De hátha megharap?

— Dehogy harap,... nézd, olyan félénken, ijedten néz le, mintha maga is kérezkednék.

Csakugyan, magamnak is úgy látszott.

— Megpróbálom, talán megfoghatom. Még jobb is lesz neki, mert ha ijedtében le talál ugrani, ez a gonosz Kaffancs még megcsipi és agyonharapja. Pedig szégyenke ugyancsak nehezen tud kapaszkodni ezen a vékony fácskán.

Lábujjhegyre állva nyultam a mókuska után, kissé félve, hogy hátha mégis beleharap a kezembe. De nagy csodálkozásomra egészen más történt. Alighogy feléje nyujtottam a kezeimet, szinte örvendezve jött lefelé és egyenesen a karjaimba futott, aztán nem is igyekezett szökni, hanem az ölembe helyezkedett.

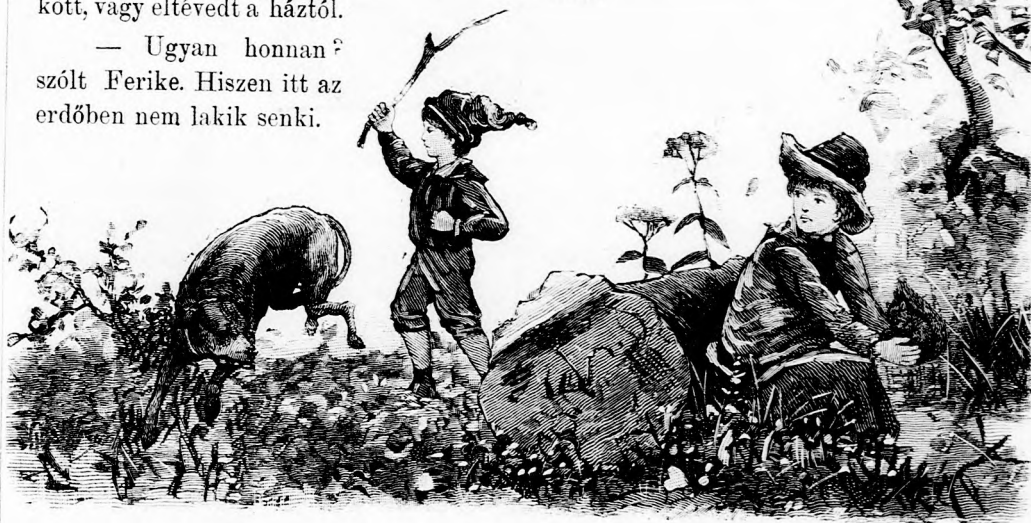
— Ez nem lehet vad mókus, mondám meglepetve. Ezt valaki már megszelídítette, bizonyosan megszőkött, vagy eltévedt a háztól.

— Ugyan honnan? szolt Ferike. Hiszen itt az erdőben nem lakik senki.

— Mégis úgy kell lennie.

Leültem egy nagy fatörzs mellé és czirógattam a kis állatkát. Nyugodtan türte, sőt láthatólag kedvére volt és egészen jól érezte magát a kezemben. Csak akkor ijedt meg, mikor Kaffancs közel jött és mérgesen ugatva, minduntalan meg akarta rohanni. Ferikének egyéb dolga sem volt, mint vesszővel elüzögetni a kutyát.

— De már most mit csináljunk ezzel a mókuskával, tünődtem aztán. Ha tudnám hogy vad, akkor szabadon bocsátanám... de bizonyos vagyok benne, hogy gazdája keresni fogja. Szeretném neki visszaadni.

Épen ekkor megszólalt a hátam mögött valaki:

— Hát maguk mit keresnek itt? Illik az ilyen kisasszonyhoz, hogy a szegény ember mókuskáját ellopja?

Hátrapillantottam s egy szegényes öltözetű, meglehetősen szurtos fiút láttam, ki boszusan nézett rám. Én is megharagudtam egy kissé.

— Nem loptam én el a móku-kádat, hanem megmen-tettem.

— Meg bizony, szólt Ferike. Itt kóborolt, a kutya megkergette, erre a kis fára menekült, de onnan leesett volna és akkor Kaffancs agyonmarja, ha Lenke meg nem fogja.

— Az már más, szólt a fiu szelidebben. Akkor még inkább meg is köszönöm. A kis gonosz kiosont kalitkájából és kalandozni ment az erdőbe, már azt hittem, soha sem kapom többé vissza. Adja ide, kérem.

Oda adtam neki s látszott, hogy a mókuska ismeri, mert örvendezve futott karjára.

— Látom, szeret a kis mókus, mondtam neki.

— Szeret bizony, de illik is, mert én

neveltem kicsi korától és gondját viseltem felelé.

Kérdezni akartam, hogy jutott hozzá, de ekkor egy izmos termetű, durva arcú férfi lépett elő a bokrok közül s haragosan kiáltá:

— Hát ez micsoda haszontalan idővesztegetés, Bandi? Hát nincs egyéb dolgod, mint itt lustálkodni?

Bandi, mert ez volt a fiu neve, ijedten nézett fel s hebegve szólt:

— Csak a mókuskámért jöttem... megszökött... ez a kisasszony megfogta.

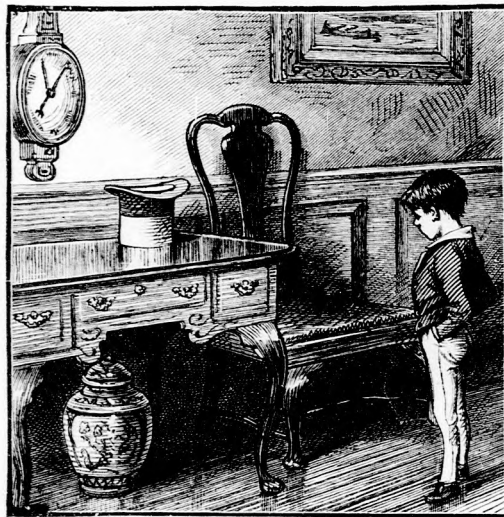
— Ennek a kisasszonynak sincs itt semmi keresni valója, szólt a durva ember. Mit akarnak itt? Hol járnak itt?

— Sétáltunk, felelém kissé megijedve.

— No hát sétáljanak haza és ne lábatlankodjanak itt.

Te pedig, Bandi, menj dolgozra, különben kiporolom a hátadat a mókussal együtt.

Ferike ijedten kapaszkodott belém, de még magam is megszeppentem és kézen fogva kis öcsémet, hanyatt-homlok futásnak eredtünk. Nem is néztük merre megyünk, csak mikor már nagyon elfáradtunk, akkor álltunk meg és ijedten vettük

MIT MUTAT AZ A BOLONDOS SZERSZÁM.

(Lásd a 270. lapon.)

észre, hogy nem tudjuk, merre járunk, hová menjünk.

— Oh istenem, most itt veszünk az erdőben! szólt Ferike siránkozva.

— Ne ijedj meg mindjárt... még kijuthatunk.

— De hátha nem jutunk ki! Oh Dezsőnek igaza volt, hogy bajba sétálunk bele.

Az igazat megvallva, nekem is inkább lett volna kedvem sirni mint nevetni, de hát én voltam az idősebbik, éreztem, hogy nekem kell okosabbnak lennem. De hogy mit csináljak, azt biz' én nem tudtam. Már közel álltam hozzá, hogy versenyt sirdogáljak Ferikével, mikor Kaffiánc egyszerre ugatni kezdett.

— Valaki jön, mondtam örvendő. Talán valami jó ember, a ki kivezet.

Csakhamar hallatszott a száraz gallyak ropogása valakinck a lépteit alatt s pár perc múlva csakugyan megpillantottunk egy alakot. Szaladtunk feléje.

— Nini, ez a Bandi, kiáltám örömmel.

— Az hát, én vagyok, felelé Bandi. Láttam, hogy rossz irányba indulnak. Ha messze mennek ezen az oldalon, úgy belelévednek az erdőbe, hogy három napig

sem találják ki. Megszöktem hát és siettem, hogy utólrerjem és kivezesse.

— Oh, de jó fiu vagy te, kedves Bandi.

— No bizony, az szót sem érdemel. A kisasszonyka megmentette az én kedves mókuskámat, azt már csak illik meghálálni.

— De ha apád észre veszi, hogy megszöktél... kikapsz.

— Az apám? Ninesen nekem apám... az csak a gazdám... és akármit csinállok, mindig bánt. Itt lakunk az erdőben, lát vágunk... dolgozom egész nap és még azt a kis örömet is irigyli tőlem hogy mókuskával elmulatgatok.

Igy beszélgetve kiértünk az erdő szélére és megpillantottuk a falukat.

— Ott a mi házuk, szólt Ferike örvendő. Mos már haza találunk.

— Nézd Bandi, mondtam én, abban a sárga nagy házban lakunk. Ha valamire szükséged lesz, jöjj oda hozzánk, szívesen segítünk.

Elváltunk s én meg Ferike szerencsésen hazaértünk. Otthon őszintén elbeszéltek kis kalandunkat, nagy mulatságára

...AGYONTAPOSTA. (Lásd a 270. lapon.)

Dezsőnek, ki jót nevetett rajta, míg mamánk így szólt:

— Szeretném látni azt a Bandi fiut. Derék gyerek, hogy így gondoskodott rólatok.

És nem kellett sokáig várunk, hogy Bandit lássuk. Már másnap reggel beállított s a kis mókust hozta karjaiban. Szomoruan mondá:

— A gazdám agyon akarta ütni, azt mondja, hogy sok időt vesztegetek rá... hát ugy gondoltam, hogy inkább elhozom a kisasszonynak, talán szeretni fogja. Már olyan szelid, hogy meg sem tudna élni vadon.

Nagy örömmel fogadtam a kedves állatkát. Mamám azonban egyébről kezdett beszélni Bandival s megtudtuk, hogy szegény árva fiu, kit csak kegyelemből tart az az erdei favágó. Erre mamánk így szólt:

— Megmentetted kalandos kis gyermekeimet a bajból, ebből látom, hogy jó fiu vagy. Ha kedved van rá, szolgálatomba fogadlak, nálam jobb dolgod lesz, mint az erdőben.

Bandi könyezve mondott köszönetet és mindjárt ott is maradt a házuknál. Hűséges emberünk lett és sokszor megemlegettük az erdei kis kalandot, mikor a mókuska annyira hasznunkra vált mindnyájunknak.

A LÉGSULYMÉRŐ VESZÉDELME.

(Két képpel a 268. és 269. lapokon.)

Boszus képpel állt Vad Laczi ott az apa íróasztala előtt és bámult egy szerszámra, mely a falon épen az asztal fölött függött. Furesa szerszám volt az, nem ketyegett, mint az óra szokott, pedig mutató volt rajta és ez a mutató

hol erre, hol amarra mutatott, a hol föl volt írva: »Napfény«, »Szél«, »Eső« sat.

Uj szerkezetű légsulymérő volt ez, azt tudta Vad Laczi és azt is tudta, hogy apa erről sokszor megmondta, milyen idő lesz. Rendesen a mi Laczi barátunk nem sokat törődött ezzel. Bánta is ő, ha szakadt a zápor: sőt még szerette, mert akkor gázolhatott sárban, vízben, a mi neki nagy gyönyörűségére vált. De most az egyszer nagyon érdekelte, hogy mit mutat ez a fura szerszám. Mert nagy kirándulás volt tervben, melyre Laczi szörnyen szeretett volna elmenni, de ebédnél az apa így szólt:

— Most még szép az idő, de holnapra nem bizonyos. Majd meglátjuk. Ha a légsulymérő szép időt mutat, akkor indulunk.

Ezért Vad Laczi beosont az apa szobájába és megnézte, mit mutat az a bolondos szerszám (Lásd a képet a 268. lapon.) Hát nagy boszuságára azt mutatta, hogy »Eső.«

— Micsoda ostoba szerszám már ez! kiáltá Vad Laczi mérgesen. Esőre mutat. Ha ezt apa meglátja, előre elhatározza, hogy itthon maradunk. Meg kellene igazítani a mutatót szép időre.

Nem is tétovázott, hanem fölmászott az asztalra és levette a légsulymérőt. De hiába próbálgatta nyitogatni, nem tudott hogy belefogni. Rázogatta, jobbra-balra forgatta, de az a gonosz mutató egyre csak azt mondta, hogy eső lesz.

— Megállj csak, majd kifogok én rajtad, csak jól hozzá férhessek. Itt az asztalon nem esik jól a kezemre, a földön kényelmesebben elbánok vele.

Lefektette a földre és ott mesterkedett jó ideig, de hiába. És akárhogy fektette, a mutató nem tágitott, mindig csak esőre mutatott. Útoljára elfogta Vad Laczit a pulykaméreg, nagyot ugrott és agyontaposta a gonosz szerszámot. (Lásd a képet a 269. lapon.)

— Így ni, most már nem lesz eső!

Jaj de bizony lett eső, még pedig kétféle is és legelőször a nádpáczával zuhogott a Vad Laczi hátára. Mert a nagy recsenésre bejött az apa, látta mi történt. előkaptá a nádpálczát és derekasan elrakta a Laczika hátát. Azután pedig áristomba csukta a garázda vitézt.

Másnap csakugyan esős idő lett, a kirándulás elmaradt. Pár napig tartott az esős, boros idő, de aztán kitisztult, meleg napok jöttek és a kiránduló társaság egy szép napon összegyűlt s el is utazott. Hanem Vad Laczi nem volt köztük, erre az egész napra becsukta az apja áristomba, hogy gondolkozzék ama csinye fölött, mikép akart a minap szép időt csinálni.

Gondolkozott-e rajta Vad Laczi, nem tudom, de az igazat megvallva, nem igen hiszem és attól tartok, hogy nem sokára megint valami garázda csinyéről fogok hírt hallani.

BETÜREJTVÉNY.

y r m
 b c
 v i
 a l
 o o
 v s
 p u t

E betűket úgy kell ezen körön elhelyezni, hogy minden 6-ikat olvasva egy költőnk nevét adja.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVI. köt. 15-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Négyszem közt.”

Helyesen fejtették meg: Kövér Miklós, Schmidl Miklós, Abonyi Viktor, Burger Hugó, Wagner Bálint, Grausz Aladár és Róbert, Kubicek Szabina, Geduly Vilma, Wallerstein Laura és Margit, Krausz Aranka, Szokolovits Iván, Ehrenfeld Ottó, Lax testvérek, Schwarz Berta és Józsi, Ungár Mimi, Lázár Nelli, Krausz testvérek, Frommer Irma és Hugó, Beck Ernő, Székely Margit, Antal Gizella (ezuttal kivétel-kép közlöm, jövőre sajátkezű irást kívánok F. b.) Nécsey Sarolta és László, Pollák Frigyes, Gutman Klemiczka, Sternberg Tilda és Zelma, Kovács Ernő, Korbuly Imre, Szilágyi Lajos, Kún Zoltán, Borbély György, Mautner Aladár, Bachrach Fannika, Irma, Ernő és Emilke, Stein Irén és Imre, Fried Jettike, Werkner Rikárd, Voinovich Géza, Hönig Dezső és Jóska, Kesserű Béla, Temesváry Dezső.

*

A »Kis Lap« XXVI. köt. 14-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Wallerstein Margit és Laura, Gyárfás Rózi, Ehrenfeld Ottó, Schwarz Berta és Józsi, Kovács Ernő, Vajda Róza, Nagy-perkāti zárdai növendékek, Korbuly Imre, Demeter Máli, Kún Zoltán, Lázár Miklós.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Ungár Mimi. A levéljegy művelődés-történelmi és népismei tekintetben ép oly érdekes és értékes, mint az idegen nemzetek pénzjelei. A gyűjtés által becsessé válik sok olyasmi, ami különben keveset számítana. Ismerek egy urat, aki birtokában van mindazon hangversenyek hirdetéseinak és programjainak, amelyeket valaha előadtak Budapesten. Az egyetemi könyvtár első öre, Szinnyi ur, ki az országban tán a legbecsesebb nyomtatványi és hírlapgyűjteménnyel bír, csak a minap is beces ajándékot juttatott a »Kisfaludy-Társaság« nevű jeles irodalmi társulatnak: halotti jelentéseit valamennyi eddig elhalt tagjának. A jövő számban majd bővebben elmondom, hogy az elhasznált levéljegyek is miképen van értéke. — **Sohay Karola.** Már így teszi, kis lányom. — **Fülöpp Irma.** Kimondhatatlanul jól esett a szíves leveled s annak díszes melléklete

Dezsőnek, ki jót nevetett rajta, míg mamánk így szólt:

— Szeretném látni azt a Bandi fiút. Derék gyerek, hogy így gondoskodott rólatok.

És nem kellett sokáig várnunk, hogy Bandit lássuk. Már másnap reggel beállított s a kis mókust hozta karjaiban. Szomorúan mondá:

— A gazdám agyon akarta ütni, azt mondja, hogy sok időt vesztegetek rá... hát úgy gondoltam, hogy inkább elhozom a kisasszonynak, talán szeretni fogja. Már olyan szelid, hogy meg sem tudna élni vadon.

Nagy örömmel fogadtam a kedves állatkát. Mamám azonban egyébről kezdett beszélni Bandival s megtudtuk, hogy szegény árva fiú, kit csak kegyelemből tart az az erdei favágó. Erre mamánk így szólt:

— Megmentetted kalandos kis gyermekeimet a bajból, ebből látom, hogy jó fiú vagy. Ha kedved van rá, szolgálatomba fogadlak, nálam jobb dolgod lesz, mint az erdőben.

Bandi könyezve mondott köszönetet és mindjárt ott is maradt a házuknál. Hűséges emberünk lett és sokszor megemlegettük az erdei kis kalandot, mikor a mókuska annyira hasznunkra vált mindnyájunknak.

A LÉGSULYMÉRŐ VESZEDELME.

(Két képpel a 268. és 269. lapokon.)

BOSZUS képpel állt Vad Laczi ott az apa íróasztala előtt és bámult egy szerszámmra, mely a falon épen az asztal fölött függött. Furesza szerszám volt az, nem ketyegett, mint az óra szokott, pedig mutató volt rajta és ez a mutató

hol erre, hol amarra mutatott, a hol föl volt írva: »Napfény«, »Szél«, »Eső« sat.

Új szerkezetű légsulymérő volt ez, azt tudta Vad Laczi és azt is tudta, hogy apa erről sokszor megmondta, milyen idő lesz. Rendesen a mi Laczi barátunk nem sokat törődött ezzel. Bánta is ő, ha szakadt a zápor; sőt még szerette, mert akkor gázolhatott sárban, vízben, a mi neki nagy gyönyörűségére vált. De most az egyszer nagyon érdekelte, hogy mit mutat ez a fura szerszám. Mert nagy kirándulás volt tervben, melyre Laczi szörnyen szeretett volna elmenni, de ebédnél az apa így szólt:

— Most még szép az idő, de holnapra nem bizonyos. Majd meglátjuk. Ha a légsulymérő szép időt mutat, akkor indulunk.

Ezért Vad Laczi beosont az apa szobájába és megnézte, mit mutat az a bolondos szerszám (Lásd a képet a 268. lapon.) Hát nagy boszuságára azt mutatta, hogy »Eső.«

— Micsoda ostoba szerszám már ez! kiáltá Vad Laczi mérgesen. Esőre mutat. Ha ezt apa meglátja, előre elhatározza, hogy itthon maradunk. Meg kellene igazítani a mutatót szép időre.

Nem is tétovázott, hanem fölmászott az asztalra és levette a légsulymérőt. De hiába próbálgatta nyitogatni, nem tudott hogy belefogni. Rázogatta, jobbra-balra forgatta, de az a gonosz mutató egyre csak azt mondta, hogy eső lesz.

— Megállj csak, majd kifogok én rajtad, csak jól hozzá férhessek. Itt az asztalon nem esik jól a kezemre, a földön kényelmesebben elbánok vele.

Lefektette a földre és ott mesterkedett jó ideig, de hiába. És akárhogy fektette, a mutató nem tágitott, mindig csak esőre mutatott. Utoljára elfogta Vad Laczit a pulykaméreg, nagyot ugrott és agyontaposta a gonosz szerszámot. (Lásd a képet a 269. lapon.)

— Így ni, most már nem lesz eső!

Jaj de bizony lett eső, még pedig kétféle is és legelőször a nádpáczával zuhogott a Vad Laczi hátára. Mert a nagy recsenésre bejött az apa, látta mi történt. előkapta a nádpálczát és derekasan elrakta a Laczika hátát. Azután pedig áristomba csukta a garázda vitézt.

Másnap csakugyan esős idő lett, a kirándulás elmaradt. Pár napig tartott az esős, borus idő, de aztán kitisztult, meleg napok jöttek és a kiránduló társaság egy szép napon összegyűlt s el is utazott. Hanem Vad Laczi nem volt köztük, erre az egész napra becsukta az apja áristomba, hogy gondolkozzék ama csinye fölött, mikép akart a minap szép időt csinálni.

Gondolkozott-e rajta Vad Laczi, nem tudom, de az igazat megvallva, nem igen hiszem és attól tartok, hogy nem sokára megint valami garázda csinyéről fogok hirt hallani.

BETÜREJTVÉNY.

E betűket úgy kell ezen körön elhelyezni, hogy minden 6-ikat olvasva egy költőnk nevét adja.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVI. köt. 15-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Négyszem közt.”

Helyesen fejtették meg: Kövér Miklós, Schmidl Miklós, Abonyi Viktor, Burger Hugó, Wagner Bálint, Grausz Aladár és Róbert, Kubicsék Szabina, Geduly Vilma, Wallerstein Laura és Margit, Krausz Aranka, Szokolovits Iván, Ehrenfeld Ottó, Lax testvérek, Schwarz Berta és Józsi, Ungár Mimi, Lázár Nelli, Krausz testvérek, Frommer Irma és Hugó, Beck Ernő, Székely Margit, Antal Gizella (ezuttal kivétel-kép közlöm, jövőre sajátkezű irást kívánok F. b.) Nécese Sarolta és László, Pollák Frigyes, Gutman Klemicza, Sternberg Tilda és Zelma, Kovács Ernő, Korbuly Imre, Szilágyi Lajos, Kún Zoltán, Borbély György, Mautner Aladár, Bachrach Fannika, Irma, Ernő és Emilke, Stein Irén és Imre, Fried Jettike, Werkner Rikárd, Voinovich Géza, Hönig Dezső és Jóska, Kesserű Béla, Temesváry Dezső.

*

A »Kis Lap» XXVI. köt. 14-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Wallerstein Margit és Laura, Gyárfás Rózi, Ehrenfeld Ottó, Schwarz Berta és Józsi, Kovács Ernő, Vajda Róza, Nagy-perkāti zárdai növendékek, Korbuly Imre, Demeter Máli, Kún Zoltán, Lázár Miklós.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Ungár Mimi. A levéljegy művelődés-történelmi és népismei tekintetben ép oly érdekes és értékes, mint az idegen nemzetek pénzjelei. A gyűjtés által becsessé válik sok olyasmi, ami különben keveset számítana. Ismerek egy urat, aki birtokában van mindazon hangversenyek hirdetéseinek és programjainak, amelyeket valaha előadtak Budapesten. Az egyetemi könyvtár első öre, Szinnyi ur, ki az országban tán a legbecsesebb nyomtatványi és hirlapgyűjteménnyel bír, csak a minap is becses ajándékot juttatott a »Kisfaludy-Társaság» nevű jeles irodalmi társulatnak: halotti jelentéseit valamennyi eddig elhalt tagjának. A jövő számban majd bővebben elmondom, hogy az elhasznált levéljegyek is miképen van értéke. — **Sohay Karola.** Már így teszi, kis lányom. — **Fülöpp Irma.** Kimondhatatlanul jól esett a szíves leveléd s annak díszes melléklete

A belőle nyilatkozó érzelmeid azonban még becsesebbek előttem. Szívem mélyéből viszonzom azokat. — **Gf. Forgách József.** Velenczéről küldött leírásod rövid bár, de gondos és ügyes. Némi csekély változtatással és szükséges bővítéssel kép mellett fogom közölni. — **Hannek Szilárdka.** A sakkrejtvény jól van szerkesztve, de mégsem közölhetem, mert kis olvasótársaid közül csak a kisebbik rész ért a sakkjátékhoz; a »Kis Lap« pedig valamennyinek van szánya. — **Kopits Jenő.** Egyet-kettőt fogok közölni belőlök. — **Köhner Iona.** Rejtvényed nem jó. Az ilyen rejtvényben csak egyszerű főneveket lehet használni, nem pedig ragozott vagy képzőkkel ellátott szavakat, mint »elmuló« vagy »ítatós.« Máskor talán majd jobban sikerül. — **Schulhof Vilmos.** Nagyon is egyszerű. — **Euphrát Henriette.** Soraidat mindig szívesen fogom venni és remélem, nemsokára beváltod azt, a mit ígértél. Addig teljesítem kívánságodat és nem szólok róla. — **Grossmann Ernő.** Kis olvasótársaidnak nagy része még nem igen olvasott görög hitregét, tehát nem kívánhatni, hogy ilyen rejtvényt kitaláljanak. — **Szűsz Hon.** A versecskék szép érzelmeiről tanuskodnak és egy-két versszak jó is; de egészben mégis nem üti meg a közölhetőség mértékét. A bélyegeket eljuttatom rendeltetésük helyére. — **Schranz Andor.** »A víg Ferke« rajza is, verse is elég ügyes olyan kis fiutól. De még iparkodnod kell, hogy jobban ki tudjad fejezni, a mit gondolsz; mert a rajzban Ferke nem vígan és boldogan, hanem inkább durezásan tekint, a versnek pedig sánta lábai vannak és rossz rímei. De ezt nem veszem rossz néven, mert prozodiát, ugy-e, még nem tanultál? Hogy az »Ósszeesküvők« című elbeszélés megnyerte tetszésedet, jól esik olvasnom. Sok olvasótársad tudatta már velem ugyanazt. A rejtvényed nagyon is könnyű. — **Hermann Lajos.** Hogy jó bizonyítványt kaptál, arról örömmel értesülök. Hogy szeretsz iskolában lenni, dícséretes, de a szünidő napjait nem szükséges elme- és testrontó unatkozással tölteni. Ha a játékból kifogytál, mindig találhatsz hasznos foglalkozást. A szünidő különben arra való, hogy az elme hosszas foglalkoztatása után a testet is erősítsük játék, mozgás által. A minapi izenet annak szól, a kit említettél. — **„A kis Máttika.“** Nagyon is szembeszökő, hogy nem az írta, a kinek a neve alája van írva. Nemszak a kézírás, hanem az egész irány is hivatalos modorhoz szokott felnőtt férfira vall, a munka maga pedig fordításra. — **Arauy Irén.** Hát ott bizony Csigavérnek nincs dolga, de a mit kívánt megkapta és bizonyosan boldog bele. — **Epstein Rudolf.** A kis elbeszélésben, melyet írtál, dícséretet érdemel a folyékony és eléggé szabatos előadás, de tartalmában nincs semmi érdekes.

De nem is várom én kis olvasóimtól, hogy ők írjanak érdekes történeteket; mint már sokszor megjegyeztem, Forgó bácsi megírja a »Kis Lap«-ot, ti pedig olvassátok szorgalmasan. — **Tury Erzsike.** A »Kis Lap« szerkesztősége ugyanabban az épületben van, a melyben a kiadóhivatal. Minden szám végén nyomtatva olvasható ennek a címe. — **K. J. S.** A verseske csinos. Tudnom kellene, egészen a saját műved-e. Ha igen, akkor kiadhatom, de majd csak ha megint itt lesz a zuzmarás tél, mert a mosolygó tavaszhoz nem illik az a verseske. Addig talán megfelelő képet is rajzoltatok hozzá. — **Cserna Erzsike.** A feladványban az a hiba, hogy nem feladvány. Mi volna benne a megfejtendő? Abban, hogy minden egyes összeg számaiból összeadás útján ugyanegy szám derül ki, nincs semmi különös, ha a számokat tetszésünk szerint válogatjuk össze. Törjed tehát kissé jobban a fejedet, talán sikerül igazi rejtvényt is kitalálnod. — **P. A.** Talán akad hozzá rajz s akkor sorát kerítjük. — **Hermann Lajos.** A megfejtést az küldje be, a ki megfejtette. — **Wetzberg Etelka.** A küldeményt megkaptam és átadom a gyűjtőnek. A rejtvény megfejtésében nem voltál szerencsés. — **Schmidl Miklós.** Az egyik talán meg fog jelenni. — **Merza nővérek.** Küldhetitek. — **Kesserű Béla.** Üdvözlök kis híveim sorában. A rejtvényeid nagyon is könnyűek; majd máskor talán fogasabb jut eszedbe. — **Gaszner Béla és Aurél.** Nevetek csak úgy kerülhetett a megfejtők közé, hogy valaki beküldte. Emlékszem is, hogy nem olyan írás volt, mint a mostani leveletek, de én annyi ezer kis olvasóm írását nem ismerhetem. Az ilyen visszaélést nagyon rossz néven veszem. Leveletek többi részében tévedtek: a »bog« nem szótag, hanem önálló szó, a kötélre kötött csomó igazi magyar neve bog. — *Több rendbeli közleményt (rejtvényt, elbeszélést stb.), melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetők.*

Jótekonyság.

Táncsics Mihály elagott magyar író részére: Gr. Teleki Artur (?) 1 frt, Hangyás Karolin és Margit 1 frt.

*

A *bölcsöde* javára újabb adakoztak: Razgha Gyula 1 frt, Mariassy Rózsiika 1 frt, Gr. Teleki Artur (?) 1 frt, Telegdi Kálmán 50 kr — A már eddig kimutatott 285 frt 5 krral együtt 288 frt 55 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.